

Pondelok 3. apríla 2017

310. výročie Ružomerskej synody

Piesne: ES č. 244, 567

Text: Sk 15, 6 – 12

„Celé zhromaždenie mlčalo a počúvali Barnabáša a Pavla, ktorí im rozprávali, aké znamenia a zázraky činil Boh skrze nich medzi pohanmi.“

Zamyslenie nad Božím slovom:

Ľudia neraz vnímajú cirkev ako oázu pokoja. Keď človek príde do kostola na služby Božie, všetko je oproti bežnému každodennému dňu stíšené, zmierené, vedúce k šepotu alebo – najlepšie – k mlčaniu. Všetko má svoj pevný poriadok, je sprevádzané prejavmi úcty, pobožnosti, vážnosti a ohľaduplnosti. Dokonca aj konventy vo väčšine prípadov sú veľmi pokojné a do diskusií a výziev k rozpravám alebo voľným návrhom sa neraz nemá kto zapojiť. Keď potom v niektorom zbore alebo orgáne cirkevnej správy dôjde k prejavom nedorozumení, nepochopení, výmene názorov či až k hádkam, je človek, ktorý mal pôvodne predstavu i skúsenosť pokojnej a priateľskej atmosféry v cirkvi, nielen prekvapený, ale niekedy až sklamaný. „*Po dlhých hádkach povstal Peter...*“ – čítame v správe o apoštolskom konvente v Jeruzaleme, kam prišli Pavel, Barnabáš a niektorí ďalší riešiť spory, ktoré aj na iných miestach vznikali medzi kresťanmi pri riešení rôznych otázok, najmä však zvyku a predpisu týkajúceho sa obrizky. Peter pripomína pôsobenie Ducha Svätého i svoje poslanie kázať evanjelium a privádzať k viere. A po pripomienke milosti Pána Ježiša Krista a Jeho diela spásy spoločenstvo „zamlklo“ a utíšilo sa. Kresťanov vždy sprevádzali spory a vášnivé rozhovory. A ako dosvedčujú dejiny kresťanstva, nekončilo sa to vždy pochopením, porozumením a zmierom. Pri Ružomerskej synode v roku 1707 vraj spočiatku tiež hrozil neúspech a rozchod v zlom. Museli zasiahnuť energickí ľudia, aby prítomných priviedli k upokojeniu a skroteniu vášne za každú cenu presadzovať svoju pravdu. Snaha o dohovor a kompromis sa podarila: synoda priniesla požehnanie pre život našich predkov viery a pre našu cirkev až do dnešných čias. Peter, keď upokojoval konvent v Jeruzaleme, napomínal: „*Čo teda pokúšate Boha...*“ Aj nám pri našich rôznych „pravdách“ a zápasoch o presadenie nášho najsprávnejšieho názoru, pri nepokojných a hádavých stretnutiach, by mala vždy zaznieť kontrolná otázka: „A nepokúšame my samotného Pána?“ Amen.

Modlitba:

Pane, vieme, že pokušenia a pokúšania sú chvíľami, keď sa má dosvedčiť viera, vernosť, láska a pravdivosť nášho nasledovania. Sám si prešiel chvíľami, keď muselo zaznieť rozhodné osvedčenie, že jediný, komu sa má človek klaňať, je nebeský Otec. Buď pre nás každý deň mocou svojho Ducha Svätého pomocníkom v našich rozhodovaniach. Lebo nie my seba zachraňujeme, ale Ty si naším Spasiteľom. Amen.

Mgr. Daniel Midriak, zborový farár v CZ ECAV Svit a predseda Združenia evanjelických duchovných (ZED)